

ארוסת ציילן

חשוד ברצח הסטודנטית

לאחר שהובא לאבו־כביר, החל משתולל, מטיח ראשו בקירות, ניפץ וקרע כל מה שהיה בתאו. שוטרים נאלצו להתגבר עליו כדי להגן על חייו. כך זה נמשך במשך ארבעה ימים. "אין מחזיקים אדם כזה במשך ארבעה ימים ללא טיפול רפואי?" "הוא סירב לקבל את כדורי ההרגעה שהישגנו עבורו." רק לאחר ארבעה ימי השתוללות, הועבר ציילן לבית־החולים בבתיים.

גם ללא־מטורפים אין התנאים באבו־כביר נעימים במיוחד. עצירים רבים מתלוננים על האוכל העלוב. "אי־אפשר לאכול אותו", התלוננו רבים. "כל הזמן רק מרק איתריות וקציצות מלאות לחם."

תשובת הנהלת הכלא: "מי שרעב יכול לקבל מרק ללא הגבלה."

לעצירים אין אפשרות להחליף בגדים. אלה היושבים שם שבועות — יושבים באותו בגד בו נעצרו. גם ביקורים מבחוץ אסורים, מלבד באישור מיוחד.

חנייה דויד

חשוד במעשה מגונה

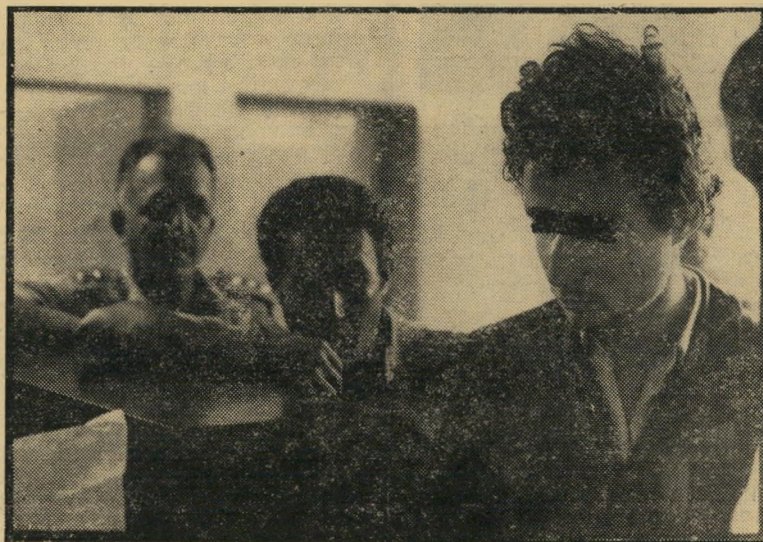
בן 18. "עצירים שהיו איתי בתא היכו אותי, עם העקבים של הנעליים שלהם, כי ראש. דרשו ממני סיגריות. מתים פה אחרי סיגריות. ישבתי פה חודש ו־11 ימים."

"מרוע לא התלוננת?"

"לא כדאי. אימרו עלי שיגמרו אותי אם אסתח את הפה. או קיבלתי את המכות ו־שתקתי."

תגובת מפקד הכלא: "הוא מופרע."

אולי יחד עם זה, מסכימים הסוהרים, כי האלימות בין העצירים הינה עניין של יום יום. סיגריות, התנגדות למגע הומוסקסואלי, מיטה טובה יותר, מזון נקי יותר — כל דבר יכול לשמש סיבה להתפרצות אלימה.



אהרון אמיאם

ברח ממוסד לעבריינים

בן 12. ברח ממוסד לגזרים עבריינים מטילה שלידי ירושלים, לאחר שקיבל שם מכות. נתפס, הובא לאבו־כביר, ישב שם מספר ימים. איש לא מבקר אותו, איש לא מתעניין בו. עד שיוחזר למוסד, הוא רוכש בינתיים השכלה מרוכזת משכניו. מה החצ' דקה להחזקת ילד כזה בין פושעים מבוגרים וקטנים? ואם כבר אין מקום אחר — כיצד זה אפשר שלא לנסרלו מחברתם?

נקודת המוצא של התפיסה המקובלת בי אבו־כביר היא, כי זוהי תחנת־מעבר זמנית — עד שהעצירים משוחררים או נשלחים לבית־סוהר. התוצאה: אין צורך להקדיש מתן־שבה ומאמצים מיותרים לסידורי נוהיות ו־הפרה בין סוגי אסירים שונים. עקב תפיר סו זה, נגרמים נזקים הכוריים — ביחוד לעצירים צעירים.